

KATEDRALA

Tomislav Matijević

tiho si jezero zarobljene svjetlosti pjesmo tigrova
u golim dubinama tako neosvojiva kao boginja
preko probodenih zjena u svim linijama čarobno svinuta
neistražena u čelu prašume s lukužnim dahom prosjaka
oborena u trnju svijetle muzike čemerna u svim udovima
ti si mlada žena ustrijeljena mirisom korijena
tvrda ljepota što zvoni u svim zvoncima
u knilu vjetrova htjela bi biti smisao oluje
pod batom noći razvedena u sve obale bez pristanka
suluda brodico nasulkana u platnu buduće plovidbe
dozrijevaš kao cvijet u polju nudeći svoj jasni besmisao
u ponoć ti si vampir što blistavo kruži opijen krvlju naroda
na mrzлом dnu raspredaš svoj tihi očaj nedimnutog sedefa
pupoljče moj nerazumni na oblom stolu sviitanja
kud bi tako visoko preko svojih tornjeva
žuti smaragdu užasa zatvori svoje rijeke u stare utrobe
već stiže zvonjava nagih konjanika što tragaju za tobom
budi gorda pjesmo tigrova kad napnu lukove
skladna u vrboglavom padu kad ti razrežu žile i vratove
ne boj se crne krvi što ti već urla u venama
kao prastaro stablo razapni svoj uporni rast u sve vrhove